

ПРАЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЯДНАЎЦЯСЯ!

Літаратура і Мастацтва

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САНЮЗА ПІСЬМЕННІКАУ БССР

ГОД ВYДАННЯ 31-ы
№ 1 (1742)

Аўторак, 1 студзеня 1963 года

Цана 4 кап.

НАВАГОДНЯЕ ВІНШАВАННЕ САВЕЦКАМУ НАРОДУ

Дарагія суайчыннікі, таварышы і сябры!
Над прасторамі нашай вялікай Радзімы ўзыходзіць сонца новага года. Савецкія людзі сустракаюць 1963 год у росквіце творчых сіл. Выклікаючы захапленне і павагу працоўных усіх краін, савецкі народ упэўнена ідзе ленинскім шляхам да сваёй светлай будучыні — камунізму.

1962 год адыходзіць у гісторыю. Чым быў знамянальны адыходзячы год? Гэта быў першы год паспяховай барацьбы нашага народа за ажыццяўленне гістарычных рашэнняў XXII з'езда КПСС, год, азораны ідэямі новай Праграмы партыі — магутнага па-скаральніка грамадскага прагрэсу. Гэта быў год

— новых выдатных перамог у барацьбе за выкананне сямігадовага плана, за далейшае развіццё сацыялістычнай эканомікі і культуры; — далейшага згуртавання і ўмацавання усіх сіл, якія адстаяваюць справу міру, сацыялізму і дэмакратыі;

— трыумфу ленинскай палітыкі мірнага суіснавання, перамогі сіл розуму над сіламі агрэсіі і вайны.

Мы праводзім 1962 год з добрым пачуццём. Паспяхова завершан чацвёрты год сямігадкі. Толькі за адзін гэты год наша прамысловасць выпусціла больш прадукцыі, чым за ўсе гады даваенных пяцігодкаў. Парадавалі краіну ў мінулым годзе і працаўнікі сельскай гаспадаркі. Яны сабралі каля дзевяці мільярдаў пудоў ашожжа і засыпалі ў засекі дзяржавы амаль на 300 мільёнаў пудоў больш, чым у 1961 годзе. Б'е ключом народная ініцыятыва, магутнай хваляй шырыцца рух за камуністычную працу.

Ажыццяўленне рашэнняў лістападаўскага Пленума Цэнтральнага Камітэта КПСС адкрывае перад нашай індустрыяй і сельскай гаспадаркай выдатныя перспектывы. Перабудова партыйнага кіраўніцтва народнай гаспадаркай будзе садзейнічаць новаму магутнаму ўздыму савецкай эканомікі.

Адыходзячы год адзначан слаўнымі дасягненнямі нашай навукі, тэхнікі і культуры. Чалавецтва зноў апладзіравала савецкім перамогам у космасе, калі князёсныя блізнятны Андрый Нікалаеў і Павел Папавіч рабілі беспрэкладныя групавыя палёт вакол зямнога шара. Праца на карысць Радзімы, у імя перамогі камунізму ўзнагароджваецца ў сто разоў. Мільёны савецкіх людзей абвясцілі навагоднія тосты ў новых кватэрах.

У адыходзячым годзе сілы міру і розуму зноў прадэманстравалі сваю магутнасць. У дні небяспечнага крызісу ў раёне Карыбскага мора яны нанеслі паражэнне сілам безразважнасці і вайны. Міралюбівае знешняе палітыка Савецкага Саюза, падтрыманая іншымі сацыя-

лістычнымі дзяржавамі, усімі народамі, баявая рашучасць гераічнага кубінскага народа абараняць незалежнасць і свабоду сваёй краіны прадухлілі непасрэдную пагрозу сусветнай тэрмаядзернай катастрофы. Агрэсіўныя планы імперыялізму супраць Кубы былі сарваны. Была выратавана незалежнасць вострава Свабоды. Людзі ўсёй зямлі яшчэ раз пераканаліся, што магутны лагер сацыялізму здольны перагародзіць дарогу вайне.

Камуністычная партыя і яе ленинскі Цэнтральны Камітэт, Савецкі ўрад, усе савецкія людзі і ў надыходзячым годзе яшчэ больш актыўна будучы змагацца за ажыццяўленне ленинскай палітыкі мірнага суіснавання, за ўмацаванне адзінства сацыялістычных дзяржаў, усяго міжнароднага рабочага і камуністычнага руху.

Разам з тым наш народ будзе зорка і пільна стаяць на варце бяспекі сваёй Савецкай Радзімы. У нас ёсць усё неабходнае, каб утаймаваць лобова агрэсара, засцерагчы сябе і нашых сяброў ад ваяўнічых замаху атамных мацьяхаў.

Дарагія таварышы і сябры!
Савецкі народ ідзе ўперад па шляху гістарычнага прагрэсу побач з мільёнамі братаў і сяброў — грамадзянамі краін сацыялістычнай садружнасці, з народамі маладых дзяржаў, якія скінулі каланіяльныя ланцугі, з тымі, хто яшчэ вымушан весці напружаную барацьбу за нацыянальную незалежнасць, з усімі працаўнікамі зямнога шара.

Мы шлём гарачае навагодняе прывітанне і найлепшыя пажаданні брацкім народам сацыялістычных краін, працоўным усяго свету.

Савецкія людзі з пачуццём радасці адкрываюць календар 1963 года — пятага года сямігадкі. Перад намі — ясная мэта, велічныя задачы. Наш народ упэўнена ідзе ўперад, натхняемы камуністычнымі ідэаламі.

Цэнтральны Камітэт Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, Прэзідыум Вярхоўнага Савета СССР, Савет Міністраў СССР сардэчна віншуюць вас, дарагія суайчыннікі, з радасным святам Новага года і жадаюць добрага здароўя, вялікіх поспехаў у працы, вучобе і асабістага шчасця!

Слава савецкаму народу — нястомнаму працаўніку, барацьбіту, будаўніку камунізму!

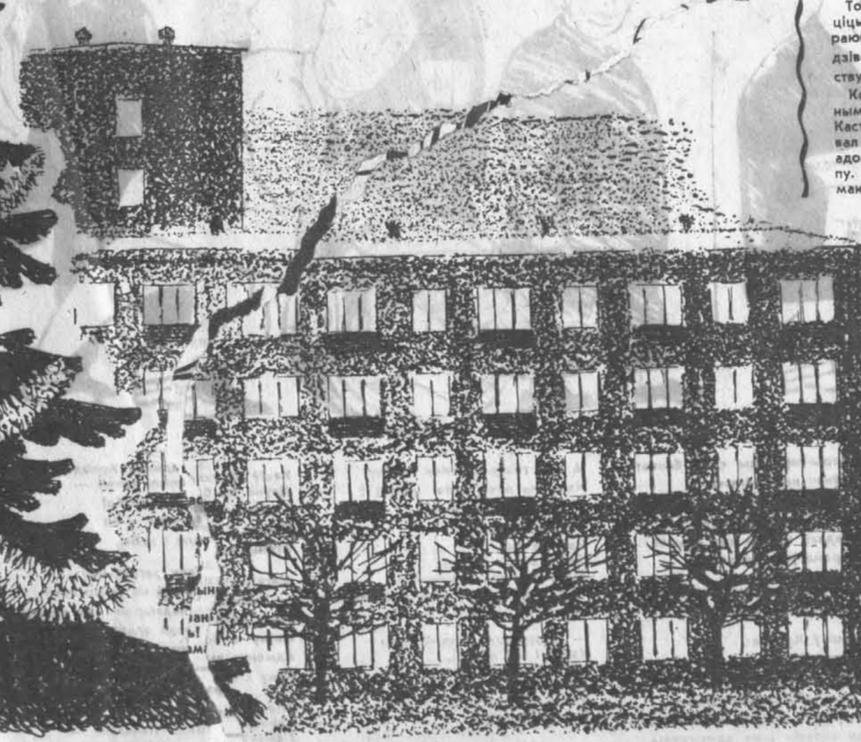
Няхай жыве непарушнае яднанне Камуністычнай партыі, Савецкага ўрада і народа — залог усіх нашых перамог у барацьбе за камунізм!

З Новым годам, з новым шчасцем, таварышы!

ЦЭНТРАЛЬНЫ
КАМІТЭТ КПСС

ПРЭЗІДЫУМ ВЯРХОўНАГА
САВЕТА СССР

САВЕТ МІНІСТРАЎ
СССР

ЛЮБЛЮ ЦЯБЕ, ЖЫЦЦЁ

Радасць уваходзіць у кожны наш дом: радасць творчай працы, натхнёнага будаўніцтва камунізма. Дзень добры, праца, будзь кіпучым і басконцым гарэнем, імя якому — жыццё. Я люблю цябе, жыццё, і я слаўлю стваральніку новага жыцця на нашай старэжытнай планеце!

Вось ізноў з'яўляе з календара апошні лісток адыходзячага ў мінулае, каб стаць гістарычнай вехай на нашым шляху, слаўнага, цяжкага, перапоўненага падзеямі 1962 года. Добрым словам не раз і не два, а часта мы будзем успамінаць яго, таму што мінулы год зрабіў нас і багацейшымі, і непараўнальна мацнейшымі, чым былі мы да яго. Нашы людзі, савецкія касманэўты зрабілі ў мінулым годзе ўпершыню ў гісторыі чалавецтва групавы шматдзёны палёт у бяздонні касмічнага акіяна. Наш рабочы клас, у тым ліку і рабочы клас Беларусі, парадаваў усе народы магутнага лагера сацыялізма, датэрмінова і з высокімі паказчыкамі выканалі свае нялёгкае гадавыя вытворчыя заданні. Наш парламент, Вярхоўны Савет СССР, на нядаўняй сваёй сесіі падвёў бліскучыя для краіны вынікі чацвёртага года сямігадкі і намерзіў акрыяляючыя, велічныя планы на п'яты год яе. Наш Цэнтральны ленинскі Камітэт роднай Камуністычнай партыі дні і месяцы мінулага года вёў народы Краіны Савецкай да запавятай мэты — і мы зрабілі да яе сапраўды велічны крокі!

Нам не ўласцівае ні зазямнасць, ні бесклапотнасць самасупакояння. Мы не любім, ды і не ўмеём выкаляцца толькі добрым, у той жа час забываючы, адмахваючыся ад дрэннага, ад горкага, што трывожыць, атручвае жыццё і савецкім людзям, і ўсяму чалавецтву планеты. Вельмі цяжка быў мінулы год для нашых братаў далёкага вострава Свабоды. Вельмі вострым, амаль на мяжы атамнага грыба аказаўся адзін з асенніх месяцаў яго для ўсяго зямнога шара. Не, не мы паржалі інтэрвенцыйны кубіцам. Не мы цягнулі руку, каб націснуць праклятую кнопку. Мы, наш народ, наша партыя і ўрад і памалгі Кубе пазбеглі інтэрвенцый інтэрвенцыі, і аддалі руку заўзятнаскага агрэсара ад злавеснай кнопкі. І за гэта народы свету, дзеці і маткі ўсяго свету ў адзін голас славіць вялікі Савецкі Саюз!

Няхай жа вечным і непарушым будзе мір на зямлі. Няхай жа вечна квітнее і ззяе жыццё ў Савецкай краінах і кантынентах зямнога шара!

Год мінуў, і ў нашы дзверы ўступіла на змену яму новы год, п'яты год сямігадкі. Ён ляскае перадае, а мы бачым і ведаем ужо, што мясе і што дасць гэты год і літаральна кожнаму савецкаму чалавеку і ўсёй нашай краіне. Дасць больш за паўтара мільёна квадратных метраў жылля працоўным адной толькі нашай рэспублікі. Павялічыць не менш чым на два працэнты заробатную плату ўсіх рабочых і служачых усіх краін. Рамей тэрміну, значна раней намечаных тэрмінаў узядзе ў строй вытворчыя магут-

насці на такіх важнейшых новабудовах Беларусі, як Барозўская ДРЭС, Гродзенскі азона-тукавы, Салігорскі калійны, Баранавіцкі баваўнапаларовы камбінат, Палацкі нафтаперапрацоўчы і Крычаўскі цэментна-шыферны заводы.

Цвёрда верым мы ў мір і ў будучае шчасце народаў планеты. Будні нашы — праца, праца ў імя неўміручай справы міру і шчасця. Нашы лепшыя людзі — аб лепшых людзях працы, нашы песні — аб тым, хто сябе не шкадуе ў вялікім змаганні народаў за мірнае жыццё на Зямлі, нашы думкі і пачуцці любі і кожны з нас едзе цалкам перамозе справядлівасці, розуму, жыцця. Разам з намі і дзень за днём і за годам год тытанічную гэтаю барацьбу вядуць усе народы магутнага лагера сацыялізма, усе простыя і сумленныя людзі зямнога шара. Таму і не можа быць на планеце, і няма такой сілы, якая магла б зламаць волю народаў да міру. Таму і няма такой, няхай нават самай вытанчанай, ілжы, якая была б здольна ашукаць, зацімніць ісціну ў вачах усю прагрэсіўнага чалавецтва. Не забывайце, не загалюшце яе ні фарысеісім ханжствам некавалізатару, ні крыўлівым разгалум негодніцтвам савецкай катэды, ні сярэднежыццёвым катэваніям іспанскіх фалангістаў, ні ваванітэна-бонскімі істрыкамі падальшчыкаў новай вайны. Праўда — з намі, з простымі людзьмі Зямлі.

Сорак гадоў назад, пасля грамадзянскай вайны, у апошнія дні снежня 1922 года і Усесаюзна з'езд Савецкай прыняў Дэкларацыю і Дагавор аб утварэнні Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік. У Дэкларацыі гаварылася: «Воля народаў савецкіх рэспублік, якія сабраліся нядаўна на з'езд свай Савецкай і аднадушна прынялі рашэнне аб утварэнні Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік, служыць надзейнай зарукой ў тым, што... новае саюзнае дзяржава з'явіцца вартым уважанням экладзёных лічбаў у кастрычніку 1917 года асноў мірнага суіснавання і братняга супрацоўніцтва народаў, што яна паслужыць верным аплотам супраць сусветнага капіталізму.»

І з таго часу Новы год з'яўляецца прыгодзіць да нас пад сцягам вялікага яднання народаў. Сялетніку навагодняму святу папярэднічала слаўная дата — 40-годдзе СССР.

Таму і сустракаем мы яго з асабліва радасцю і ўпэўненасцю ў мірным заўтрашнім дні планеты. На варце міру стаць магутнае наша дзяржава, значыць, ён будзе захаваны. Успяваючы працу і жыццё, мы вітаем усіх простых людзей на ўсім зямным шары:

— З Новым годам, таварышы і сябры! З новым шчасцем у вялікай барацьбе за свабоду, дружбу і братэрства народаў!

Аляксандр МІРНАУ.

Я жадаю, вокны, шчасця вам

У гэтую ноч толькі рэдкае з акон не свеціць да самага світання. Толькі тое, за якім спяць немалыяты, або тое, гаспадары якога сустракаюць Новы год у саброў. Астатнія ж свеціць, гараці, зіхацяць, аж пакуль марознае світанне — першае світанне Новага года — не прытушыць іх.

Толькі рэдкае з акон не свеціць... Астатнія ж — астатнія ўтвараюць сваім радасным ззянем даўноснаю, непартурную па характэру і настрою панараму.

Кожнае свята — са сваім адметным абліччам. Мы вельмі любім Кастрычнік — савасаблівы сімвал нашай магутнасці, нашага неадольнага камуністычнага посту-навага і незвычайна рады Першамаю — уважальнае ясны, маладосці, рабочага братэрства. І мы шчыра, сардэчна сустракаем Новы год.

Вядома, у Навагоддзе мы ахвотна падавадзім вынікі таго, што зрабілі ад студзеня да студзеня. Мы многа гаворым, думаем, марым у гэтыя дні пра будучае. Але ў той жа час Новы год — як ніякае іншае свята, мяккае, лірычнае, па-харошаму інтымава. Можа гэта ад таго, што пяшчотныя пухлякія сныжынікі, на дзверы — ад іх так добра, ласодна робіцца на сэрцы. А можа мяккае характэро ваявае зьябінае-малыное характэро прыбраных тлачак у нашых кватэрах. Недарма ж і сустракаюць Новы год найчасцей дома, у сям'і.

Есць у Ціхана Хрэнікава пры-вабная, сардэчная песня пра маскоўскія вокны:

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

У навагоднюю ноч спяваем мы гэтыя словы з сабылівым пачуццём. Бо мы сапраўды жадаем шчасця, міру, спакою воянам маскоўскім і мінскім, хабарўскім і цалінаградскім, парыжскім і нью-йоркскім, гарадскім і вясковым, знаёмым і незнаёмым — усім воянам на свеце! Усім воянам, за якімі жывуць, святкуюць, сустракаюць сёння Новы год нашы сябры — харошыя і працавітыя людзі.

...Лічыцца, што заглядаць у чужыя вокны не зусім прыстойна. І ўсё ж мы дазволілі сваіму фотаапарату пацкаваць. Вядома, з дазволу гаспадароў гэтых кватэр — нашых землякоў, мінчан, якім шлём мы шчырыя навагоднія віншаванні.

(Гл. стар. 2, 3, 4).

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

«Я люблюсь вамі по ночам. Ды і жаляю, окна, шчасця вам...»

ЯЖДАЮ ВОКНЫ ШТАСЦЯВАМ

І яшчэ на адзін агенчык, як модна зараз гаварыць (гэ-пазіраў жа усё больш і больш), завя- тала наша цікавая фотаава- на на свято акон кватэры На- віцкіх. Вельмі хацелася сказаць, што прывабліла нас у гэтых вокнах не толькі святло, а і ў чароўны гук цымбалы. Бо гаспадар кватэры — вядомы беларускі цымбаліст, заслужа- ны артыст рэспублікі Станіслаў Мамертвіч Навіцкі. Ды не будзем маніць — цымбалы загучалі ўжо пры нас, калі дзя- дулю на калені ўзлезла маленькая ўнучка.

Хто ведае — можа калі-небудзь яна таксама стане цымба- лістай не менш вядомай, чым дзед. Тады ўжо можна бу- дзе гаварыць аб «цымбальнай дынастыі» Навіцкіх. Бо сын Станіслава Мамертвіча Эдуард ужо таксама прафесіонал- цымбаліст.

«Вокны, вокны, нахай святло ваша абуджае толькі радас- ныя, прыемныя асацыяцыі! Нахай шыбы вашы ніколі не пе- ракрыжоўваюць папярояныя палоскі вяртальных гадоў!

3 Новым годам вас, вокны!
3 новым шчасцем вас, харошыя людзі за вокнамі!
Фотарэпартаж С. Анані.

ВЯСЭЛЫ КАРАНДАШ НАВАГОДНЯЕ

Мал. Э. ГАЛЬДШТЭЙНА.

Трашчыць мароз, шугае завіруха... І акурат як у старых навагодніх казках, недзе паміж чорным небам і беласнежнай зямлёю стаіць хлапчук і аж калочыцца.

Стаіць ён сціраючы на скрыжаванні дарог і робіць свой бізнес — дрыжкі прадае. Хутка сядучы на гадзін- ніку стрэлікі, наперадзе доўгі яшчэ шлях, а ён, Новы год За- ходняга свету, з першых жа крокаў забуксаваў і, як на тое ліха, ужо добра здарожыўся.

— Эх і трапіў я чорту ў зубы, — плача хлапчык горкімі слязямі. — А надвор'е! Д'ябал з вядзьмаркай шлоб бярэ.

— Гу-у-у! — яшчэ мацней загула бура-віхура.

— Хто гэта?

— Гон-ля! — па- чуюся д'ябальскі голас. З гурбы снегу нехта вы- нырнуў, кульнуўся, спрытна зрабіў сальта-мартале. І вась перад Новым годам Заходняга свету сам сатана з казлянд бародкай, рожкамі на гала- ве і пляшым хвастом у адпавед- ным месцы.

— Чорт! — жахнуўся заморак.

Не боіся, хлапчык, не такі ўжо чорт страшны, як яго малююць. — Праз сумятэ скокнула бародавая аса- ба, дужа падобная на д'ябла, толькі рожак ды хваста не хапае. — А вась і я!

— Сам амерыканскі дзядзя Сам, — ухмыляецца нячышчкі. — Мой друг і брат, без мяне ён як без рукі. Ну чаго ты скрываешся, як мыла з'еўшы? Кляніся яму ў ножкі. Вось так! А чыпер — у дарогу, — д'ябал сканіў хлапчыка так, як і належыць чорту хапаць дзіцяці, пасаліў яго на сваю чапляў, сам сеў спераду, сабе на шыю пасаліў дзядзю Сама (звычайна мес- чал), і — зашумела, завісцела ў вуш- шу.

Рэактыўная чапля ў пашьдзясат, а то і болей тысяч нячыстых сіл, імчыць над зямлёю.

— Ну, куды тебе так чорт ісець? — аж закінаў ад страху 1963-Заходні.

— У ШТА! — адказвае дзядзя Сам. — Думалі, што затрымалі цябе ў ФБР, каб праверыць тваю дэяль- насць, аказваецца, сам ты затрымаў- ся.

— Апапіліў ты штку, хлапчы, — ухмыляецца д'ябал, — увесь Бель

НА РЭАКТЫЎНАЙ ЧАПЯЛЕ

ФЕЛЬЕТОН

дому і Пентагон хадзіраю хадзіраю.

— Раз у ме е ш, які скандал? — тлумачыць дзядзя Сам. — Да чырвоных Новы год ужо даўно прыйшоў, прыняў звышпа- ная навагодняя падарункі яшчэ ў кастрычніку, лістападажэ...

— А якія падарункі! — шыціць ад- но д'ябал. — На Уол-стрыце аж зу- бамі скрываешся. А ты ў нас аказва- ся слабымкі. Вядома, якое дрэва — такі і клін; які бацька, такі і сын.

— Так, схібіў стары, — падтаквае д'ябл дзядзя Сам. — Як сустракалі твайго бацьку, дык гімны спявалі: «Росквіт эканаміі ЗША!» А правод- дзім вась з іншымі песнямі: «Луд не адбыўся», «Інфляцыя перад дзвя- рыма», «Для амерыканскага каяя сіпшыла рубяжы 1962 года аказаліся неадольнымі бар'ерамі», «На дзя- лягале з'явіліся трывожныя сімпто- мы: эканаміка ўваходзіць у палуку крызісных з'яў», «Расія перагнала Запад у галіне тэхнічных ведаў»...

— Уя-юй! — раптам усклікнуў хлапчык. — Зірніце, які серп на неба!

Ён глядзеў яшчэ на усё дзіцячымі чыстымі вачыма.

— Калі будзеш такім наіўным, дык у новым 1963 годзе камуністы, чаго добрага, і молат прымаіструюць да

гэтага сярпа! — злосна азваўся чорт.

Чапля тым часам развівае стра- шэнную хуткасць, і раптам над гало- вымі пасажыраў з грукатам пранес- ляся армада рэактыўных самалётаў.

— Што гэта? — здзіўліўся Новы год Заходняга свету.

— Мае вясныя самалёты над За- ходняй Германіяй! — фанабэрыцца дзядзя Сам.

— Ой, дзіцячая наіўнасць! — нібы той Мефістофель, рагоча чорт. — А нашошта ты думаеш, тут размешча- ны нашы амерыканскія базы? Разу- мееш, сьмса? Для абароны!

— Каго? Ад каго? — сымпюцца пытанні.

А чорт усё нясецца над краінамі Захаду і дае свае д'ябальскія тлумач- нні, так скажыце, адукоўвае Новы год.

— А вась і Парыж. Цяпер мы над Елісейскім Палацам, Зірні. Вось тут размешчана штаб НАТО. Ты не ведаеш, што такое НАТО?

— Тут, да твайго ведама, саспеў план стварэння «атлантычнай ата- мані сіль», — устаўляе рэпліку дзядзя Сам. — Гэта яшчэ больш умацуе Ат- лантычны альянс.

— А каму ён патрэбны? — па- дзі- цячы пытаецца Новы год.

— Каму? — як не лопіе ад смеху чорт. — От слухай і розуму набярэй- ся: «Я п'ю за наш Атлантычны альянс, які неабходны сёння больш, чым калі б там ні было!»

— Гэта тост дэ Голя, прэзідэнта Францыі, — кажа дзядзя Сам. — І канцлер Адэнаўэр п'е за ператварэн- не НАТО ў чвэртую ядзерную дзяржаву. І прэм'ер-міністр Англіі Макмілан кокаеца з Адэнаўэрам за «атлантычную антанту», за нашы навагоднія падарункі ў выглядзе атаманых бомб.

— Вунь, бацьш мора? Па ім плы- вуць ваяныя караблі, — паказвае чорт.

— Але, бачу: над імі паласатыя прасціралы, зялёна, з зоркамі.

— Гэта амерыканскія сцягі.

— Дык мы ўжо ў Амерыку прыля- целі?

— Ды ўжо ж! — распываецца ўсешкай дзядзя Сам. — Гэта наш аме- рыканскі флот, які лічыцца флотам НАТО. Ім камандуе былы гітлераўскі адмірал Вагнер. Ого, гэты Вагнер! Ён п'ю за больш радасно ўзяць бы сёння не кілішкі, а жэрлы гармат і сустраў бы Новы год салютам з ба- явых ракетных снарадаў. Але тысячы чары! Прашу прабачыня, паважаны чорт, уся бяда ў тым, што і Вагнера

і ўсіх іншых натаўскіх начальнікаў народы пасылаюць да твайго чортавай бабл!

— Ого, даце ім толькі волю, дык ле далучы жыцця і дэ Голю! — узды- нуў чорт.

— І што ім, уласна кажучы, трэ- ба? — здзіўляецца дзядзя Сам. — Іх абараняюць...

— Ад каго? — здзіўліўся Новы год. — Няўжо ты і цяпер не разумее- еш? — злосца чорт. — Францыю абараняю ад французў, Англію — ад англічан, Італію — ад італьяншаў, Грэцыю — ад грэкаў...

Сам прэзідэнт Кенэдзі сказаў, што ад Заходняй Еўропы да Паўднёвай Карэі і да Паўднёвага В'етнама зна- ходзіцца адзін мільён амерыканцаў і іх задача — абараніць гэтыя краі- ны, — тлумачыць дзядзя Сам. — Э, э, чорт! Дзе мы цяпер знаходзімся, няў- жо над Паўднёвым В'етнамам? На- зад! — аж закаладзіўся ён. — Гэтымі днямі паўднёва-в'етнамскія партыза- ны збілі два нашыя верталёты.

— Супакоіцеся, гэта ж Лондан. Тут на зборшчыні маіх бліжэйшых сявакоў фашыстаў ядаўна выхуку- лі бомбы, якія і перарвалі той ша- баш. — Скажыце гэта, чорт разам з пасажырамі нырнуў у хмары.

Чапля нястрымна панеслася над морам.

І не паспеў Новы год азірнаўца, як апынуўся ў вялікім горадзе, сяр- од акра светлых небаскроўяў, адкуль вырываўся дзікі гукі рок-н-рола і твіста, Ён ішоў па Брайвель, трапіў потым на Пятае авеню. Са сцен ме- тровыя вогняныя літары заклікалі яго: «Паглядзіце філмы, які, магчы- ма, стане прычайнай вайшай смерці», «Доктар забойца!», «Танец смерці», «Шкілет маёй жонкі!»...

Раптам з-за павароту выскачыў цэлы натоўп мужчын.

— Хто гэта? — пытаецца ён у пра- хожца.

— Санта Клаўс! (*!) Вас, мусіць, здзіўляе, што яны безбародыя? Пага- ліліся, Гэта, каб не быць падобнымі да Філіпа Кастра. А вы хто?

— Новы год! А вы?

— А я з арміі беспаротных. Пара ўжо вам ведаць, містар Новы год, ва- шых сталых спадарожнікаў: беспаро- тце, трушчобы, голад, жабрацтва...

Аўтары могуць кінуць прапок, што гэта чыстая фантастыка. Так, дароў- це, саграшы: нячышчкі з яго рэак- тыўнай чапляй даялося выдуццма. А вась усё астатняе найчышчэйшая праўда. Можна праверыць.

Львом ВІРНЯ.

* Нешта накіталт нашага Дзе- да Мароза.

ЗАМЕЖНЫ КАПЯЛЮШ

ГУМАРЭСКА

там у калідоры пультыра- там стоць беліць. Я папрасіў малароў, каб прапусцілі мяне ў кабінет да таварыша. Тыя спы- нілі на хвілінку работу. Я хутка праскочыў у кабінет таварыша, але не застаў яго. Даведаўшыся, што ён у радыёкамітэце, я пайшоў туды. Плошча і вуліцы былі ўжо ўпрыгожаны. Горад рыхтаваўся да свята. Вакол мі- тусліся людзі з пакупкамі, з абноўкамі, здавалася, што кожны быў заняты толькі тым, як лепш сустрэць усенароднае свя- то. Толькі адзін немалады ўжо чалавек, трымаючы ў руках ней- кі вялікі пакунак, не па-нашаму падпісаны, з цікавасцю сымчы- ка з дэтэктывага кінафілма разглядаў пехаходаў. Заўва- жыўшы мяне, ён радасна кінуў- ся да мяне.

— Здароў, браце, здароў! Што тут робіш?

— Ды вось прыехаў на пару дзён на справе.

Мой знаёмы паціснуў маю руку са спрытам гогаляўскага Наэдрова і нечакана аж прысеў са здзіўлення, потым, глянучы шы паверх маіх вачэй, як паліў- нічы на падстрэленую качку, за- таўшы дыханне, запытаў:

— Дзе ты дастаў?

КРУШЭННЕ «СТАЎПОЎ»

ГУМАРЭСКА

Рухнуў «стоўп» кінапрамыс- ловаці Заходняй Германіі: абанкротілася самая буйная кі- нафірма ФРГ «Рэальфілм». «Крызіс заходнегерманскага кі- но», — піша часопіс «Квік», — не спыніўся нават перад цар- скім тронам» — перад тронам Вальтэра Копеля. «Гэта апош- ні акт змярэння заходнегер- манскага кіно», над кінастуды- яй Заходняй Германіі «апусці- лася ноч». — канстатуе далей «Квік».

«Рэальфілм», здавалася, ме- ла ўсё для «росквіт». Яна ме- ла дзесяць першакласна абста- лаваных студыяў з вялікімі здымачнымі заламі. Яе ўласнік быў «па сумяшчэнню» кіраўні- ком кінапракатнай фірмы «Ой- ропа-ферлейнфілм», што за- беспячвала яму не толькі да- латковыя прыбыткі ад пракуты замежных філмаў, але і неза- лежнасць ад іншых кінапра- катных фірм. І тым не менш, фірма разарылася.

У чым жа прычына краху? Фірма не магла знайсці выйс- ці з цяжкага творчага тупіка, у якім знаходзіцца кінамаста- вца Заходняй Германіі. У гэтых адносных характэрна горкае прызнанне самога Копеля: «Ка- лі б добрая фея прыслала мне 20 мільёнаў марак і папрасі- ла б мяне зрабіць 12 філмаў, я, на жаль, вымушаны быў бы

ЗАУСЭДЫ ТЫ СПАЗНАЕШСЯ!

— Што? — Яшчэ пытае «што» — ка- пялюш.

— Мінску.

— Ну і маюка! У Мінску ён такі капялюш дастане!.. Лепш прызнайся, колькі фран- каў за яго аддаў.

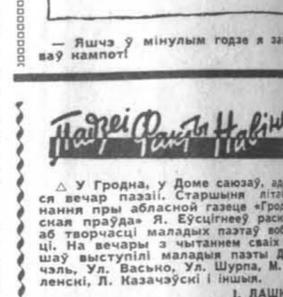
— Ды не аддаў я туды, дзе франкі ходзяць.

Але мой знаёмы і не слухаў мяне, а як загіпнатызаваны ўдавам трус, глядзеў на мой капялюш і ні то мне, ні то са- бе натхнёна мармытаў:

— Гэта ж крык моды: рос- сып срэбны іскраў па аксамі- це.

— Што ты чаўнеш! — не вытрымаў я, здымаючы капя- люш. — Якое срэбра, які ак- саміт?

Глянучу на свой капялюш і аслупнёў: знаёмы казаў праў- ду. Бельны кропелі на блакіт- ным колеры капялюша выгляда- лі як срэбра. Нейкі момант я не мог зразумець, у яспомніў, як прабытаў на калідоры. Пырыкі пабелі асёлі на капялюшы і цяпер, засохшы, спускалі май- го знаёмага. Я, не стрымаўшы- ся, ад душы заратаваў і рука- вом пачаў сціраць іх. У майго знаёмага вочы парабіліся па яблык, ён адступіў крок на- зад, паліў яго патух, ён абя- яваў плонуць і, нават не раз- вітаўшыся са мной, змяшаўся з людскім натоўпам.

НА ТЫМ БАКУ...

З блантка мастака М. ЖЫТНІЦКАГА.

Вядома, ЗША на 1963 год плануе лішчэ большую гоіну з'ябра выіць. З газет.

Вядома, ЗША на 1963 год плануе лішчэ большую гоіну з'ябра выіць. З газет.

Вядома, ЗША на 1963 год плануе лішчэ большую гоіну з'ябра выіць. З газет.

Вядома, ЗША на 1963 год плануе лішчэ большую гоіну з'ябра выіць. З газет.

КАЛЬЕ ДА СКОП

Навагодні агляд зарубешнага друку

стаецца толькі заплаціць па ра- хунку.

посенія сабак пакуль яшчэ не маюць для сябе асобнага ўнівер- мага. Аднак, як піша «Вохен- пост», яны такса- ма атрымаюць да Новага года выдатны падарунак: спецыяль- ную жавальную гумку айнайнай вытворчасці замест той, што а- ваязлася са Злучаных Штатаў. Новая жавальная гумка будзе мець выгляд апетытнай косці, прычым у састаў гумы будзе уваходзіць мясны экстракт і неабходныя сабакам вітаміны. Апроч таго, будзе дададзены рэчывы, якія ўмацоўваюць і ачышчаюць зубы.

рыбыткі фордаў- ская кампанія за мінулы год, піша ў газеце «Уор- кер» прэзідэнт прафсаюза аме- рыканскай аўтамабільнай пра- мысловасці Уолтэр Рой- тэр, значна вышэйшыя за леташнія. Паводле папярэд- ніх падлікаў, кожны фордаўскі рабочы прынёс для «Форд ма- тор кампаніі» больш шасці ты-

скальце вырасціў пайціц ў тур- ны, каб хоць на пару халодных месяцаў мець дад галавою і бясплатнае харчаванне. Узяў- шы камень, ён разбіў вітрыну вялікага магазіна на цэнтральнай вуліцы і пачаў спакойна чакаць прыбыцця паліцыі. Ад- нак суд, нягледзячы на пратэ- сты самога абвінавачваемага, не прыгаварыў яго да турмнага зняволення, палічыўшы зла- чыства «несараўдным». Па- кідаючы залу суда, Калье зая- віў, што ён пастанавіў знайсці лепшы спосаб трапіць у турму.

ольш «папанама- вала» заходнегер- манскаму беспаро- тнаму Штэрну з Ф р а н кфурта- на-Майне, пра якога паведана ў «Морген». Каб мець жыллі і харч «хоць бы на час каляд- ных і навагодніх свят» (як заявіў ён потым), Штэрн з'явіў- ся ў паліцыю і заявіў, што ён зрабіў злачынства. Ён мерка- ваў, што пакуль паліцыя будзе весці следства, ён правядзе па- ру тыдняў у турме. Аднак ра- чыснасць пераўзышла ўсе яго спадзеванні: суд прыгаварыў яго да пяці месяцаў турмы за «спробу ўвесці ў зман палі- цыю».

луб марудлівых, заснаваны больш чым з 200 замож- ных амерыкан- цаў у Мершанлі- лі (штат Нью Джэрсі), паставіў, паставіў сваёй мэтай працягваць усімі сродкамі супраць велікіх хуткіх клуба з'яўляцца: «Не рабі сён- ны таго, што можна аддасці

Калье вырасціў пайціц ў тур- ны, каб хоць на пару халодных месяцаў мець дад галавою і бясплатнае харчаванне. Узяў- шы камень, ён разбіў вітрыну вялікага магазіна на цэнтральнай вуліцы і пачаў спакойна чакаць прыбыцця паліцыі. Ад- нак суд, нягледзячы на пратэ- сты самога абвінавачваемага, не прыгаварыў яго да турмнага зняволення, палічыўшы зла- чыства «несараўдным». Па- кідаючы залу суда, Калье зая- віў, што ён пастанавіў знайсці лепшы спосаб трапіць у турму.

ольш «папанама- вала» заходнегер- манскаму беспаро- тнаму Штэрну з Ф р а н кфурта- на-Майне, пра якога паведана ў «Морген». Каб мець жыллі і харч «хоць бы на час каляд- ных і навагодніх свят» (як заявіў ён потым), Штэрн з'явіў- ся ў паліцыю і заявіў, што ён зрабіў злачынства. Ён мерка- ваў, што пакуль паліцыя будзе весці следства, ён правядзе па- ру тыдняў у турме. Аднак ра- чыснасць пераўзышла ўсе яго спадзеванні: суд прыгаварыў яго да пяці месяцаў турмы за «спробу ўвесці ў зман палі- цыю».

луб марудлівых, заснаваны больш чым з 200 замож- ных амерыкан- цаў у Мершанлі- лі (штат Нью Джэрсі), паставіў, паставіў сваёй мэтай працягваць усімі сродкамі супраць велікіх хуткіх клуба з'яўляцца: «Не рабі сён- ны таго, што можна аддасці

Калье вырасціў пайціц ў тур- ны, каб хоць на пару халодных месяцаў мець дад галавою і бясплатнае харчаванне. Узяў- шы камень, ён разбіў вітрыну вялікага магазіна на цэнтральнай вуліцы і пачаў спакойна чакаць прыбыцця паліцыі. Ад- нак суд, нягледзячы на пратэ- сты самога абвінавачваемага, не прыгаварыў яго да турмнага зняволення, палічыўшы зла- чыства «несараўдным». Па- кідаючы залу суда, Калье зая- віў, што ён пастанавіў знайсці лепшы спосаб трапіць у турму.

ольш «папанама- вала» заходнегер- манскаму беспаро- тнаму Штэрну з Ф р а н кфурта- на-Майне, пра якога паведана ў «Морген». Каб мець жыллі і харч «хоць бы на час каляд- ных і навагодніх свят» (як заявіў ён потым), Штэрн з'явіў- ся ў паліцыю і заявіў, што ён зрабіў злачынства. Ён мерка- ваў, што пакуль паліцыя будзе весці следства, ён правядзе па- ру тыдняў у турме. Аднак ра- чыснасць пераўзышла ўсе яго спадзеванні: суд прыгаварыў яго да пяці месяцаў турмы за «спробу ўвесці ў зман палі- цыю».

луб марудлівых, заснаваны больш чым з 200 замож- ных амерыкан- цаў у Мершанлі- лі (штат Нью Джэрсі), паставіў, паставіў сваёй мэтай працягваць усімі сродкамі супраць велікіх хуткіх клуба з'яўляцца: «Не рабі сён- ны таго, што можна аддасці